

kerktheater

MIJMERING

Het was donker in de gloednieuwe zaal, de belichting was nog niet je dat. Het podium was flauw verlicht, ik hoorde meer dan ik zag. Strijkers oefenden in de donkere verte hun partij. Om kwart over acht werd, tegelijk met het aantreden van de musici, het gordijn tegen de achterwand van het podium open geschoven. Er kwam een altaar met een tempeltje tevoorschijn, waarop de woorden Laudate Dominum.

Bijzondere keuze om dit aandenken aan de oorspronkelijke functie van het gebouw zo prominent te tonen. De tot theaterzaal verbouwde Onze Lieve Vrouwenkerk in Helmond heeft zijn uiterlijk behouden, in het gebouw is een nieuw gebouw geplaatst, podium, tribune, foyer, alles erop en eraan, functioneel en gedurfd. Tegen de wanden de heiligenbeelden met kenmerkende attributen, in de bogen schilderingen van Bijbelse taferelen, op de vloer van de omloop de zwart-wit geruite tegels waarover menig kruisgang werd geschuifeld. En tegen de buitenmuur het grote orgel, fotogeniek zichtbaar tussen kruisende traplijnen.

Veel is intact gelaten, ontroerend veel. Zo veel dat gedachten aan wat de afgelopen honderd jaar in die kerk is gebeurd als vanzelf komen. Aan de doop- en huwelijksplechtigheden, de uitvaartmissen, de uit volle borst gezongen kerst- en paasvieringen, de duizenden communicantjes, wit en sereen. Ik voel respect voor de belangrijke momenten van het leven. Voor heilig ontzag, voor dienstbaarheid, zelfs voor volgzzaamheid. Al die levens hier begonnen en beëindigd, je timmert ze er niet zo maar uit.

Marjolijn Sengers, 22 september 2013